

אלי דסה, העולם הזה

המזוכה חוזרת הביתה

משהו, מגיש לה כוסית שמפניה, מרגיע את הכלבים.

היא שונאת רכילות אבל תחת לחץ מתון היא מעלה רעיון מקורי: "טוב, אני מוכנה לספר משהו", היא אומרת, "לאיזה גברים אמרתי לא. פול גטי, רוג'ר מור, מילטון ברל, ריצ'ארד באך (מחבר 'נותן ליבונסטון שחף'), קרי גרנט, אלביס פרסלי, ולעוד הרבה, ידועים פחות, או לא ידועים. I NEVER KISS AND TELL" היא אומרת.

את קרי גרנט פגשתי כאשר רציתי להיות חברה במועדון של מאניק קאסל — האקדמיה הירוקה של לימודי-קסמים. גרנט היה ראש הוועד. בכחינה שלי עשיתי פנטומימה של קסמים, והשכנתי אותם על הריצפה מרוב צחוק.

את אלביס פגשתי בלאס-וגאס, באחת מהופעותיו האחרונות שם. הוא היה אז במצב קשה, חיפש עזרה, רצה לקרוא ספרים על עזרה עצמית, כיצד אדם יכול לעזור לעצמו. מישהו שעבר איתו והכיר אותי אמר לי — את הרי יודעת איפה למצוא ספרים כאלה, תביאי איתך.

הערצתי את המוסיקה והכשרון של אלביס, אבל הוא אף פעם לא עניין אותי כגבר. הגעתי להופעה שלו עם הספרים, ואחרי-כך הלכנו לסוויטה שלו במלון.

"כמה שנים אחרי-כך פגשתי, באמצעות מכרים משותפים, בפלורידה, את פריסילה פרסלי. יצא או ספר שלי, פוטטיה פוטפטיה (ספר לילדים וילידים גדולים על קוסם) והיא רצתה לקנות עותק."

דפנה דן, שהיא גם אורחת בריטית, בונה כאן בסיס, אבל, היא אומרת, לא מוותרת על הבסיסים האחרים שלה.

נטייה לאלכוהול, אהבתי לשתות, ואני אוהבת, עד היום, אבל במידה. התעניינתי בתוכניות של גמילה מאלכוהול וסמים, התל-בתי מהשיטה, ונרתמתי לעזור. המימשל האמריקאי הורה לה במכתב רישמי, במילים חמות, על פעילותה.

דן אינה מנרבת מידע על חייה הפרטיים. כאשר היא נשאלת אם היא נישאה אי פעם, היא עונה. "כן, פעם אחת, למשך תקופה קצרה, וזה לא הסתדר. בספר שלי יהיה קטע מעניין על הפרק הזה בחיי."

וילדים? "יש לי שניים", היא אומרת, "על ארבע רגליים — כלבה בת שבע, שאותה הבאתי מטיבט, וכלב בן 10."

יש לה מנהל אישי ואמרגן, ידיד ותיק, ישראלי נאה וכסוף-שיער, שקט ורגוע, מאזן את האופי הסוער שלה. היא קוראת לו ג'ייסי, ומסרבת לנקוב בשם-מישפחתו. הוא, כך נראה, מעריך ומעריך אותה ואת כישרונותיה, שואל מדי פעם אם היא רוצה לשתות

פיצה בחמש האפיוזות הראשונות של סדר רתהטלוויזיה המלאך, בכיכובו של רוג'ר מור, ברר-יכלל בתפקיד מרגלת.

דן למדה פילוסופיה ופסיכולוגיה. כישרון הכתיבה שלה התגלה כאשר ידיד סחב מביתה משהו שהיא כתבה, ומסר זאת למבקר הספר רותי של אוברבר. המבקר קרא, התרשם, צילצל אליה ושאל אם היא יכולה לכתוב סיפור-מתח. דפנה כתבה, והפכה להיות תגלית השנה בשטח זה.

לפני 10 שנים היא הגיעה לארצות-הברית. דפנה: "כתבתי ספר קצר וחזק, על התופעה של ילדים מוכים, עוד לפני שזה נעשה נושא מדובר". למה דווקא על הנושא הזה? דן, בקצרה: "חוויות אישיות."

"יום אחד, בלונדון", היא נזכרת, "ראיתי ברחוב אשה שמכה בחוזקה את בנה. נתתי לה סטירת-לחי, והיא הפסיקה להרביץ לו."

היא עזרה בהתנדבות לגייס כספים לטובת אגודה לגמילה מסמים. דפנה: "היתה לי

כחול, טורקוז וירוק, עם הרבה חזק, ארוטיקה, סכס.

במיסגרת החברה שלה, הנקראת העולם שול דפנה, היא תארגן כאן תערוכה של תמונותיה, תוציא קלטת של שיריה, ספרים נוספים ועוד.

היא נולדה בגבעתיים, ויש לה כאן אמא, בת 83. היה לה אח, שנהרג במלחמת-העצמאות. שמו היה דן, והמישפחה אימצה את שמו כשם-מישפחה.

כשהיתה בת 12, נשלחה לפנימייה, שבה סבלה, ושמןה ברחה כעבור שנתיים לקיבוץ שירי. שאליו השתייך האח שנהרג. אחרי שלוש שנים במוסד החינוכי של הקיבוץ היא החליטה, בגיל 18, ללמוד תיאטרון בעיר. הקיבוץ לא היה מוכן לאפשר לה לעשות זאת, והיא ארזה את חפציה והגיע לתל-אביב כשליירה וחצי בכיסה.

היא התקבלה לבית-הספר לדראמה של תיאטרון הבימה, ולפרנסתה עברה ככל העובדות האפשריות: מכירת אספרטן, פועלית בבית-חרושת, חריטה אמנותית על כדים וגם פועלת-ניקיון במיסעדה.

דפנה הופיעה בכמה הצגות, בהבימה ובקאמר. בתפקידים קטנים, ובהארם הצר חק, לצד שייקה אופיר. היא היתה גם נאוה המקורית בסדרת-הרדיו הפופולרית מיש פחח ע'ומחון. שבה כיכב שמואל רודנסקי ("נאוה בבית? יש אוכל?").

היא הגיעה ללונדון, נכתנה לתוכנית טלוויזיה יחד עם עוד 400 מועמדות, והכתה בתפקיד. ("האנגלית שלי היתה גרועה, עשירתי שגיאה, והם חשבו שהצחקתי בכוונה.") אחרי-כך היה לה סוכן, ובאמצעותו היא הו

שיר של דפנה, על ילד, או ילדה, מזוכה:

אני לא מרגישה שום דבר

אני לא מרגישה שום דבר.

יש דם על הקיר ועל הכר.

אמא טוענת — זה מעכברוש שאבא הרג בלילה, כשישנתי.

היא מכניסה לי את זה לראש.

אני לא מרגישה שום דבר,

צלעות שבורות, דם על הכר,

זה שום דבר, זה שום דבר.